

Vásári mutatványos

Egy kósza gondolat, hogy ma délután meghágja őt, az ablakon keresztül pontosan a billentyűzetére vetülő, az ujjait simogató napsugár és egy halom vad, szenvedélyes szó, melyeket valójában soha nem mondott végig, míg a karjai között tartotta őt, itt voltak valahol, ezek a szavak, s vártak, mint a dugó a pezsgősüvegben, hogy valaki kihúzza őket, s robbanjanak, folyjanak, és ez a zavaros emlékezet is, mint egy gyorsított film, millió pergő filmkockával, csiklandozza belülről a derekát, enyhe borzongás, ilyesmi érzés, és már egyre jobban fészkelődött annál a dolgozóasztalnál, aztán felkelt és nézett ki az utcára, ahol éppen bútorokat rakodtak ki egy teherautóból a szomszédos ház előtt, szinte érezte a tenyerén a nő mellének hullámzó lágyságát, igen, a nő megfogta a férfi két ujját, azt a kettőt, amelyet addig a pillanatig a nőben tartott, és a szájába vette, megnyalta, majd a férfi megcsókolta őt, mélyen, hosszan, és ennek a csóknak olyan illata volt, mint a nő lába közének, micsoda csók volt ez, egy percre azt hitte, utoljára csókolja őt, de erre már korábban is gyakran gondolt, s utóbb mindig kiderült, hogy nem volt igaza, hála istennek, csak félelem volt ez, közönséges emberi félelem, hogy mindennek vége szakadhat, mert semmi sem tart örökké, ugyebár, majd visszament az asztalhoz, és tovább írta neki a levelet, drágám, gépelte, annyi levelet írtam már életemben, és szeretném, ha az utolsót neked írhatnám, bármennyire is hosszú legyen, nem vágyom többé nőknek írni, belefáradtam ebbe, és valóban, valóban fáradt volt a levélírástól, a félreértésektől, a sok csalódott, dühös női arctól, az autó félhomályában rá meredő könnyes szempároktól, de egyszerre csak a szemei előtt megjelent ő, amint hátradönti az autó ülését, hátát ívesen hátrafeszíti, kigombolja az ingét, s látja önmagát, amint a nő felé fordul, manőverezik abban a szűk térben, térdelve a hátracsukló feje fölé kerül, nincs még egy olyan, nincs még egy olyan hang a világon, mint amilyen a nő lágy torokhangja, miközben csókolja őt, a férfi rövid kérdéseket tesz föl neki sem-

miségekről, de a nő nincs abban az állapotban, hogy válaszolni tudjon, csak néha hallat valami rekedt hangot, mmmmm, igen, elfelejti azt is, hogy van saját keze, elfelejti megölelni, túlzottan is arra összpontosít, amit a férfi művel vele, nyugodt, mintha hipnotizálnák, húzni fogom a haját, szövögeti tervét a férfi, húzni fogom, míg fájni nem kezd neki, ám tudja, hogy nem tesz ilyet, csak képzelődik, megragadom a hajánál fogva és húzni fogom a padlón, meztelenül, hiszen mindig azt mondta, tetszik neki minden, amit csinálok vele, hát ez is kell, hogy tesszen, tényleg hülyeség lenne, ha most kiverném, gondolja, ha már megdugom őt ma délután, de a megzabolázhatatlanul előtörő gondolatoktól olyan merevedése lett, hogy már szinte fáj, igyekszik valami másra gondolni, bemegegy a konyhába, bekapcsolja a vízfóralót, mindössze egy perc után hangosan buzog a víz, s ez valahogyan megint eszébe juttatja azt a hangot, ami a nő torkából jön, reggel volt, és a nő ébredt föl először, mindig ő ébredt föl először, de valójában mit tudok én arról, hogy mikor szokott ébredni, csak néhány éjszakát töltöttünk együtt, de micsoda éjszakák voltak ezek, istenem, mindig ő ébredt föl először, a nő azt mondja, nem tud aludni sem mellette, annyira szerelmes belé, tehát a nő fölébredt, és odatörleszkedett a férfi mellé, háttal, a fenekét pontosan oda nyomta, pontosan oda, ahol már lüktetett neki, és megfogta a férfi kezét, a mellére húzta, a másik keze már a nő lába között volt, vajon hogy tud mindig ennyire nedves lenni, ez valódi rejtély, és akkor beszélnek, mondják azokat a bizonyos mondatokat, a férfi arra gondol, hogy filmen látott, ponyvaregényekben olvasott ilyesmiket, valójában irigyelte azokat a nem létező embereket, azt hitte, hogy ilyesmi soha, sehol nem történik meg a valóságban, és tessék, egyszerre csak megtörténik, itt, ebben az ágyban, amelyben ő ébred, a nő tényleg kimondja ezeket a dolgokat és a férfi is, és cseppet sem vicces, cseppet sem patetikus, cseppet sem tűnik felszínesnek, rádöbben, hogy mindezt régóta magában hordozta, felmerült benne a kérdés, lehetséges-e, hogy mindannyian magunkban hordozzuk ezeket az elcsépeelt szavakat és mondatokat, tégy a magadévá, tégy a magadévá erősen, az enyém vagy, adj mindent, semmit se tarts meg, engedj el, most, most, most, lehetséges-e, hogy mindannyiunkban él ez a giccs-állat, aki éppen ezektől a szavaktól haldoklik, zihál és élvez, milyen furcsa ez, gondolja, sohasem telek be az orgazmusaival, sohasem telek be azzal, ahogyan nyüszít a sötétben, félhomályban, reggeli verőfényben, bárhol, az a pillanat, amikor remegni kezd, az a pillanat, amikor teljes hatalmam van felette, amikor tudom, hogy az életét tartom a kezemben, néha próbára kell tennem, leállítom a kezem, elválasztom a nyelvem és a testem a testétől, ekkor ő azonnal reszketni kezd, még kér, mert majdnem elélezett, s ez kizárólag tőlem függ most, lehetséges-e, hogy mindez csak egy

adok-kapok hatalmi játék, talán csak megjátszom, hogy adok, miközben valójában kapok, a hatalom érzését kapom, bármit, bármit is, de teljességgel ellenállhatatlan dolgot, az ujjam hegyével megsimítom, milyen csodálatosan vonaglik ettől, néha odateszi a kezem valahová, s mondja is, itt, itt, itt, és akkor én megadom neki ott, amit akar, és akkor megint leállok, csak hogy újra próbára tegyem, és mindig beválik, mindig akar még, hányszor tudnám ezt megtenni, kérdezi magától, meg lehetne-e ily módon ölni valakit, és miért tenne ilyet az ember, van-e ócskább párhuzam ennél, szenvedély és halál, szex és halál, annyira elkoptatott frázis, de tényleg úgy tűnik neki, megölné így őt, ha számtalanszor abbagyána akkor, amikor a leginkább van rá szüksége, a férfi azt mondja neki, akarom, hogy könyörögj, akarom, hogy kérj, és ő, természetesen, nyögve válaszol, kérek, kérek, adj még, ne hagyj abba, annyira jólesik, annyira bután fontosnak érzem magam tőle, ő itt reszket a kezem alatt, a nyelvem alatt, tényleg reszket és tényleg könyörög, nem csalás, nem ámitás, a nő tényleg így érez abban a pillanatban, és akkor a férfi azt mondja neki, mindig az enyém leszel-e, igen, igen, suttogja a nő, alig sikerül kimondania, a férfi megint próbára teszi, mindig, tényleg mindig, igen, igen, mindig, csak folytasd, és itt van, a nő már helyezkedik is, ráül újra, közben erősen megszorítja a vállát, ezúttal nem engedi, hogy leválassza magáról, lovagol rajta, a testét a férfi testéhez nyomja, néha leereszkedik hozzá, hogy a férfi a szájába vehesse a mellbimbóját, aztán fölrántja magát, a férfi érzi, ahogyan a nő teste belülről szorítja őt, a férfi megemeli a csípőjét, hogy még mélyebben belé hatolhasson, egészen odáig, ahová más nem jutott el soha, kik lehettek azok a rohadékok, akik előttem kefélték őt, esküszöm, hogy fogalmuk sem volt, hogy kell ezt csinálni, biztosan nem tudták ezt kihozni belőle, nekik biztosan nem remegett és vonaglott így, nagyon lelombozná, ha kiderülne, hogy a nő mindig így élvezett, szörnyű lenne, ha megtudná, hogy a többieknek is ugyanilyen hangon könyörgött, csinálják még, ilyesféle gondolatok gyötrik a férfit, és érzi, hogy egy pillanatra alábbhagy a merevedése, de ez valójában kapóra jön neki, hogy újra kicsússzon alóla, és a hátára fordítsa a nőt, aki most egy kissé csodálkozva néz rá, halkan zihál, a szeme úgy ragyog, mint egy örült junkie-é, a pupillája óriási, két fogát az alsó ajkába akasztotta, mintha önmagát készülné megharapni, és nézi, nézi a férfit, nem szól egy szót sem, és a férfi arra gondol, másokra is ugyanígy nézett, talán még aznap vagy előző nap, talán épp a férjére, ki tudja, talán a férjét is ugyanígy nézi, az ember sose tudhatja, mindig azt hisszük, különlegesek vagyunk valaki számára, s végül kiderül, az egész csak hatalmas önámítás volt, a férfi lassan iszogatja a teát, és most már biztos benne, hogy nem fogja kiverni, s az is lehet, hogy ezt a megkezdett levelet sem fejezi be,

jut, amikor ültek az asztalnál a nő és ő, egymással szemben, még régen, és a nő szinte kigúnyolta őt, vásári mutatványosnak nevezte, a férjem jobb ember, mint te, mondta egészen komolyan, és a férfi látta a nő szeméből, hogy őszintén így gondolja, mit jelent ez, az ördögbe is, mit jelent az, ha valaki jobb ember, mivel mérhető ez, vajon ő is meg szeretne ölni téged a nyelvével a lábad között matatva, vajon ő is ugyanezt szeretné-e, mert én egészen biztosan ezt szeretném, és meg is teszem egyszer, mert ilyesmit csinálunk mi, vásári mutatványosok, ebben vagyunk mi jók, szeretne-e ő is úgy a magáévá tenni, hogy belehalj, vagy csak azt szeretné, hogy belékarolj és elsétálj vele még egy családi ebédre, egyébként én is ilyen voltam egykoron, a fületem a feleségem pocakjára tapasztottam, füleltem a benne növekvő gyermekünket, nézegettem a pocakján húzódo barna csíkot, mely napról napra egyre sötétebb lett, és azt gondoltam, ez az, ez kell nekem, tényleg ezt gondoltam, a férfi újra leül, folytatja a levelet, tovább írja neki, a nőnek, aki ugyanabban a városban él, ahol ő, csak néhány kilométer választja el őket, azt írja a nőnek, nézz meg minden fát, amely mellett elhaladsz, nézz meg minden levelet a fákon, mind arról beszél, hogy szeretlek, üzentem neked a növényekkel, a levegővel, a rovarokkal, a madarakkal, figyelj a járdára, ugyanezt fogod hallani minden alkalommal, amikor a cipőd sarka koppan, örült dolgokat ír neki, bár tudja, hogy valószínűleg látni fogja őt, még mielőtt a levelet elolvashatná, nem is fontos, de legszívesebben megszorítaná a nyakát, és benyomná neki jó mélyen mindenét, amiye van, és megkérdezné tőle, miért jobb ember a férje, honnan veszi ezt, és miért jön akkor őhöz, és miért hagyja, hogy mindezt megtegye vele, miért remegnek az ujjai, miközben kigombolja a nadrágját, miért hagyja, hogy arra kényszerítse, hogy elé térdeljen és a szájába vegye őt, miért kéri tőle, hogy húzza a haját, miért nyeli be olyan mohón, ha az a másik jobb, legszívesebben megfojtaná a nőt, így, a torka legmélyéig nyomná le neki, és nem engedné el, amíg el nem jutnak együtt a lehető legmélyebbre, mert már többször is úgy hitte, ennél mélyebbre már nem lehet, de kiderült, hogy van még mélyebb és még annál is mélyebb, a férfi érzi, hogy megint megkeményedik, és lassan dörzsölni kezdi a nadrágon keresztül, talán kivethetném csak egy kicsit, gondolja, nem verem ki teljesen, csak egy kicsit ledőlök ebbe a fotelbe, míg várom, hogy elérkezzen az idő, és a tenyerével végigsimít a tojásain, libabőrös lesz ettől, érzi minden egyes pórúsát, a nő mindig azt mondja, szereti a férfi tojásait, mert súlyosak, és szeretkezéskor kellemesen verdesik a nő hátsóját, a férfi tenyerébe veszi a tojásait és a súlyukat méregeti, megpróbálja elképzelni, milyen lehet nőnek lenni, milyen lehet, amikor beléd hatolnak, milyen lehet, amikor széttárod a lábad és hagyod, hogy valami beléd hatoljon, és szinte sikerül neki, szinte érez valami

rést a lábai között, szinte úgy tűnik neki, ő a nő, s a nő pedig valami többenemű lény, amely beborítja, szorítja, tépi őt, nem fogom kibírni, hogy ne verjem ki, gondolja a férfi, miért is ne, olyan jó érzés az, föl-le húzogatni, föl-le, föl-le, majdnem olyan ez, mintha a nő szájában lenne, a férfi megnyalja az ujját a másik kezén, a nedves ujját a makkjához érinti, s elképzeli, hogy ez a nő nyelve, amely megérinti, miután a szájába vette őt, de az ő nyelve mindig sima és nedves marad, az én ujjam pedig máris száraz, a férfi újra megnyalja az ujját és megérinti magát vele, a másik kezével nem szakítja meg azt a ritmust, milyen jó lenne, ha most a nő itt lenne, most, ebben a pillanatban, ha egyszerűen megjelenne, mint egy harmadrangú pornóban, és ha kiderülne, hogy nincs rajta bugyi, és ha egyszerűen rám ülne, nem sokat beszélne, sőt, inkább nem beszélne egyáltalán, milyen jól megverdesném most a tojásaimmal, amiket úgy szeret, a vásári mutatványos tojásaimmal, ült ott fontoskodva, nagy lendülettel beszélt az önfegyelemről, arról, hogy szerelemben esni akarát és személyes döntés kérdése, és a férfinak kedve lett volna ekkor egyszerűen fölállni és távozni, földadni az egészet, de ekkor rátört valami, valami dacosság, nyüsztíteni fogsz, nyüsztíteni, gondolta, még fogsz kérni, és a nő tényleg könnyörgött, a férfi abba hagyta egy pillanatra, mert érezte, hogy ha csak még néhány mozdulatot tesz, kitódul belőle, és ő nem szeretné, ha ez megtörténne, megőrzi a nőnek, megígérte neki, hogy mindet megvigyázza neki, és akkor arra gondolt, mit jelent valójában, ha azt mondjuk, szeretlek, mi minden van benne ebben, mi marad végül a férfi *szeretlekjében*, annak melyik része pazarlódik el erre a dűhre és erre a bosszúszomjra, mely része pazarlódik el arra a hatalomérzetre, amelyet a nő ad neki minden egyes sóhajával, mely része pazarlódik el a vetélkedésre azzal az emberrel, aki a nő állítása szerint jobb, mint ő, mi marad meg ebben a *szeretlekben* tényleg *szeretleknek*, vagy talán mindez a szerelem része, ki tudná ezt megmondani, vajon ki találta ki azt a gyerekmesét, hogy a szerelem makulátlanul tiszta érzés, s nem érintheti, nem szóheti át semmilyen istentelen felbuzdulás, és azt mondtam neki, hogy a birtoklási vágy rettenetes dolog, és én soha nem leszek ilyen, ennek vége, mondta, lezárult ez a fiatalkori szerelmeimmel, az ember máshogy szeret ötveneseként, mondta neki, régen bolond voltam, mindig rettegtem, hogy elveszítem, akit szeretek, de téged illetően annyira nyugodt vagyok, nem rettegek, veled kapcsolatban valahogy tudom, hogy itt vagy és akárhányszor is elmégy, mindig visszajössz, még akkor sem tört rám túl nagy pánik, amikor egész délután nem jelentkeztél a telefonon, persze aggódtam, hogy nem történt-e veled valami, de miattunk nem féltem, remélem érted a különbséget, és ez volt a legnagyobb hazugság, amit valaha mondtam neki, az ember valójában mindig retteg, és minden újabb félelem erő-

sebb az összes előzőnél, soha nem szokjuk meg a félelmet és a fájdalmat, csak valami pillanatnyi eltompulás történhet meg néha-néha, az érzékek látszólagos elhalása, csalóka látszat, ami néha átejt bennünket, és ő tényleg hisz ebben, míg beszél róla a nőnek, de most, itt, míg egyedül van és az erekcióját szorítja a markában, tudja, hogy hazudott, naná, hogy létezik az a félelem, ugyanaz, amit húszévesen is érzett, amikor egy nyáron az a lány elment az óceánon túlra, nekem meg nem maradt más, mint hogy egy eltévedt beduinnál is elkeseredettebben összevissza kóboroljak a városban, hogy bosszút forraljak, azon törjem a fejem, magam vagy őt öljem-e meg először, s hogyan tegyem ezt meg, tényleg, minden következő félelem erősebb az összes előzőnél, s ugyanígy minden következő szenvedély hevesebb, talán azért, mert folyamatosan tanulunk a történelemből, talán valaki azt gondolná, azért van ez, mert nem tanultunk meg semmit, de a férfi úgy hiszi, pont fordítva van, azért van ez, mert tanulunk, azért van ez, mert most pontosan tudjuk, meddig tart a fájdalom, tudjuk, hogy keresni fogjuk őt az utcákat róva, és minden nő órá fog hasonlítani, tudjuk, hogy úgy fog tűnni, az ő hangját halljuk az ablak alatt, és úgy tűnik majd, hogy az ő autója tűnik el a szemafornál, és izgatott várakozással bontjuk ki a leveleket, s minden alkalommal, amikor megszólal a telefon, átsuhan a fejünkön, hogy hátha mégis, és így megy ez éveken át, ki ne rettegne ettől az átoktól, de én azt mondtam neki, hogy nem félek, és annyira bízom benne, hogy az már valószerűtlen, az összes többi nő nyugtalanságot ébresztett bennem, mondta a férfi, te viszont békét hoztál az életembe, és tényleg szeretett volna hinni saját szavaiban, mert elege volt már abból a nyugtalanságból és abból a rettegésből, jól van, gondolta a férfi, most visszatehetem a nadrágomba, sikerült nem elélveznem, pedig annyira közel voltam, a tea már teljesen kihűlt, hány óra van, negyed négy, még fél óra és indulhatok, ha elég lassan megyek, akkor pontosan fél ötre érek oda, de közben tudta, hogy nem kell több tizenöt percnél, hogy odaérjen, s mégis, szeretett korábban indulni, mert abban a pillanatban, amikor elindult, valami módon már együtt volt a nővel, ez az indulás előtti várakozás volt a legszörnyűbb, mindig fennállt a lehetőség, hogy valami történni fog, valaki megváltoztatja a terveit, valami váratlanul közbejön, de mikor végre elindult, úgy érezte, többé már nem áll fenn ez a lehetőség, az elindulás része volt annak a találkozásnak, elindult oda, őhózzá, közben azon gondolkodott, vajon bizonyos emberek arra születnek, hogy örökösen hűtlenek legyenek, vagy pedig csak véletlenül eltévelyednek, de hogyan lehet eltévelyedni, ha az ember akkora figyelmeztető jelekbe botlik folyton, mint a Disneyland kapuja, ilyesmit mondana a felesége, hogyan lehetséges egyáltalán eltévelyedni, s továbbra is hinni a szép álomban, a monogámiában, az örök sze-

relemben, abban, hogy valakit mindörökre szeretnél magad mellett tudni, az ágyban, ugyanúgy, mint a legelső napon, nos ekkor, ekkor, éppen ekkor, amikor eltévelyedsz, bárhogyan is történt, elkezdenek történni olyan dolgok, amik zavarnak téged, nem tudod, mihez kezdj velük, megesik például, hogy a közös fotóitokat nézegetitek, a boldog időkből, a harmincadik születésnapod, mindenki mosolyog, nem tudják, hogy már akkor egyre jobban rád nehezedett valami súly, nézed a feleséged gyerekkori képét, ott van az a kislány kopott nadrágban, óriási gombokkal díszített pulcsiban, s ez a gyerek később, egy adott pillanatban, a kezébe helyezte az életét, vagy te helyezted az életed az ő kezébe, mindegy is, itt van még néhány fotó, amin egy matracot fújtok föl a strandon, a hasad feszesebb, ezt csak most látod, pedig évekig rejtegetted ezt a képet, mert úgy gondoltad, rosszul nézel ki rajta, de lám, idővel mennyire viszonylagossá válik minden, aztán itt van az a fotó, amin tolod a babakocsit, körülötted mindent belepelt a hó, a baba ki se látszik a temérdek takaró, sapka, pólya közül, csak az látszik, hogy milyen erősen markolod a kocsi tolókarját, mintha az életed kormánykerékét ragadtad volna meg, s tudnád, merre kell tartanod az előtted fekvő kicsi lényvel együtt, a férfi ilyesmikre gondol, lassan, ráérősen lépked, hogy ne érjen oda túl korán, mert tudja, hogy a nő nem fog előbb érkezni, késni sem fog, de egy perccel sem jön előbb, vajon hány percet vesztegettem el életem során nőkre várakozva utcasarkokon, parkokban, padokon, mozi-termek előtt, buszállomásokon, belépőjegyeket szorongatva a kezemben, a zsebemben, és a kibaszott virágot, amely lassan hervadozott a várakozás során, esőben, hóban, szélben, tűző napsütésben, vajon hány hónapot tenne ez ki egy emberi életben, ha összeadnánk az összes várakozást, ezen töpreng a férfi, de ha már itt tartunk, azt is kiszámolhatnám, életem során összesen hány percig vártam liftekre, s erről semmiképp sem a nők tehetnek, egyébként is, én szeretek várni azokra a nőkre, akik eljönnek, ez a gondolat megmosolyogtatja, én tényleg szeretek rájuk várni, különösen azokra, akikről tudom, hogy eljönnek, mint ahogyan ő is el fog jönni, és amikor megjelenik, az arcára lesz írva, hogy semmit sem akar elrejtteni, ő már régóta nem rejteget semmit, régóta átadta magát teljesen, vásári mutatványos, hogyne, meg fogom várakoztatni, várjon az érintésemre, tervezi a férfi, hagyni fogom, hogy dobálja a haját, hogy kinyomja a mellét, hogy mosolyogjon, végignézem az összes önkéntelen mozdulatát, melyekkel hív és kér engem, mert minél tovább várakozik, minél tovább vágyakozik, később annál hevesebben adja oda magát, s ő olyan jól tudja magát odaadni, s mindez emiatt van, nemde, minden csak azért a pillanatért, egy egész élet visszavezethető erre az egy dologra, a pillanatra, amikor valaki odaadja magát, minden más csak előjáték, minden

más csak díszletállítás, bemérés, csak keretfaragás ehhez az egyetlen képhez, itt van, megérkeztem, tizenöt perccel korábban, a férfi kicsit haragszik önmagára, de nem túlzottan, a tekintete folyton arra az utcasarokra téved, ahonnan a nő fog majd befordulni az autójával, de nem most, még legalább tizenöt percig nem, de ő mégis folyton oda-odanéz és nem bír huzamosabb ideig semmi mást nézni, azokat a fákat sem, amelyek egyszer időközben virágba borultak, míg ők ketten félreeső helyeken csókolóztak, még tíz perc, a férfi magára ölti a kissé mogorva arckifejezését, s így is marad egészen az első csókiig, egészen addig, míg meg nem érzi azt az illatot, amely mindig az alma illatára emlékezteti, egészen addig, míg meg nem hallja az első sóhajt, ekkor újra elárad benne a nő feletti hatalmának tudata, s a hatalom paradox módon nagylelkűvé teszi, a férfi rabszolgájának nevezi a nőt, míg csókolja, és arról beszél neki, hogy ő az egyetlen rabszolganő, aki uralkodhat felette, és akinek minden kívánságát meghallgatja, de ettől nem válik kevésbé rabszolganővé, mert a nő hatalma nem létezik önmagában, hanem csakis amiatt létezik, mert a férfi ezzel a hatalommal megajándékozta őt, ilyen badarságokról beszél a nőnek, a nő pedig komoly arccal néz rá, és azt mondja, mindig erre vágytam, mindig arról álmodoztam, hogy valakinek a rabszolgája legyek, de senki sem tudta ezt megtenni velem, senki sem volt képes ezt kihozni belőlem, a férfi magasra emeli és a falhoz nyomja a nő mindkét kezét, így tartja néhány percen át, mintha odabilincselné, a nő nem is próbál megmozdulni, nyugodt, szelíd, mintha tényleg csak az övé lenne, mintha nem menne mindennap más emberek közé, mintha egész életében csak valami ablakok mögött ülne, elzárva, s várná, hogy a férfi eljöjjön, csodálatos archetípus vagy, gondolja a férfi, míg a nő karjait a háta mögé hajlítja, de nem akarja fennhangon kimondani, mert ez a szó nem illik a szexhez, de a férfit csodálatosmód felizgatja, te archetípusa vagy mindannak, aminek a nőnek lennie kell, és éppen azért vagy ilyen, mert én hatni tudok rád, nem voltál ilyen soha ezelőtt, nem voltál ilyen másokkal, ismerd be, hogy nem voltál, és egyre erősebben csavarja hátra a karjait, de a nő nem hallja a férfi gondolatait, csak érzi, hogy lefelé nyomja őt, egyre lejjebb és lejjebb, és ekkor letérdel a férfi elé, megint, mint minden alkalommal, és átöleli a lábát, lehúzza a nadrágját, a térdhajtatait nyalja, mindent megtesz, hogy kiengesztelje a férfit, hogy csillapítsa dühét, melynek okát nem is akarja kideríteni, mindig akad valami, ami kiváltja a férfi archetípus dühét a nő archetípusa iránt, a nő ezt ösztönösen érzi, és meleg nyelvvel a combja felé halad, enyhítván mindezt, a dühöt, a retteget, a fájdalmat, azt a sok elvesztegetett időt, tényleg, hány óra lehet, még három perc, mindjárt megérkezik, a férfi megint odanéz, egy autó, még egy és egy harmadik, ez sem, ez sem, ez sem és ez sem az, és a követ-

kező sem, hol van már, az ördögbe is, újra érzi a mocorgást a nadrágjában, megkefélem, nemsokára megkefélem, ez sem az, egyszerre csak előbukkan majd, felismeri a kis piros motorháztetőt, fürgén befordul majd a sarkon, és tudni fogja, hogy már a nő is látja őt, mert a férfi mindig itt vár rá, ugyanezen a helyen, a férfin felmerül a kérdés, vajon a nő is erre gondol-e, míg felé közeledik, vajon most már a nő is reszket-e így belül, és tudja, hogy nemsokára megkérdezi ezt a nőtől, aki meg fogja mondani neki, hogy pontosan melyik utcasaroknál kezdett el nedvesedni, nem, itt nincs helye a hazugságnak, mint ahogyan nincs helye akkor sem, amikor a nő könyörög neki, hogy ne hagyja abba, a nő a férfi mellé parkol majd, ránéz az ablakból, egy kívülről ez a tekintet nem mondana semmit, de a férfi érti, a nő kinyitja az ajtót, kilép először az egyik lábával, aztán a másikkal is, ilyenkor a férfi tekintete mindig a nő vádlijára siklik, melyeken oly sokszor pásztázott végig a nyelvével, ajkaival, majd újra a nő arcát nézi, s azt a szempárt, mely mindig a férfi tekintetére szomjazik, és ő végignézi, míg a nő kilép az autóból, bezárja az ajtaját, és odaáll a férfi mellé, egy szót sem szól, egyszerűen csak várakozik, órá, a vásári mutatványosra, hogy magával vigye őt valahová, bárhová, ezért néz a férfi oda, abba az irányba olyan kitaróan, szemrebbenés nélkül, vár a nőre, mint holmi zsákmányra, mellyel majd jóllakhat, morzsolgatja magában ezt a várakozást, számolja a pulzáló, szűrő másodperceket, a délutáni napsütés a tarkójára tűz, a férfi lassan mérgezett nyíllá változik, pattanásig feszülő íjban fekszik, lassan, lassan mondogatja magában, nesztelenül feszíti magában még tovább azt az íjat, visszafojtott lélegzettel néz megint oda, arra az utcasarokra, ahol bármely pillanatban megjelenhet valami, aminek egyszer el kell jönnie.